

Setkání

opera o jednom dějství

Čas: podzim roku 2013

Místo: Lhasa, Tibet

Osoby:

LobsangDanpa (Ryzí urozená mysl)
tibetský pastevec, 60 let

Mark - internetový specialista
z americké metropole

Jane - Markova manželka
manažerka internetové firmy

Dolma, Dawa, Lhamo
Danpovyadoptivní dcery

Tahle doba informací je
velkou zkouškou moudrosti lidstva.

Bohužel lidský mozek není na té
úrovni, jakou bychom si přáli.

Svět, který jsme si vytvořili,
nás často mate,

takže zapomínáme,
kdo jsme a co chceme.

/Chat/ Divoký pardál:

Uf, jsem tak unavený!

V práci stroj, doma loutka.
Život je nuda.

Jedinou mou radostí je
večerní chat s tebou.

Karibská kráska: Já taky, celý
densamá schůze, telefony,

marketingové analýzy. Šéf chce,

aby celý svět utrácel jen u nás.

Domů se vracím úplně mrtvá,
nemám chuť na nic, jen na tebe.

Divoký pardál:

Pojďme se sejít. Co ty na to?

Karibská kráska: Nejsem tak hezká,
jako na fotce. Byl bys zklamaný.

Divoký pardál:

Nezáleží na tom, jak vypadáš...

Zamiloval jsem se do Tebe.

Je to jako sen. Musíme se sejít
v zemi snů a bájí.

Karibská kráska: Pak to musí být
nějaké legendární místo.

Pardál: Co Tibet, zemský ráj?
Koncem léta je ve Lhase

svátek Žotön, lidé zpívají
atančív letním paláci Lhasy.

Budu tvým průvodcem.

Karibská kráska: Skvělé.

Ale průvodce nepotřebuju,
moje čínština docela ujde.

Pardál: Tak tedy 25. 8. v 16 h
u východní brány Norbulingky.

Karibská kráska:

Vypadáš ty jako na fotce?

Pardál: To se dozvíš ve Lhase. Vem si
červený slunečník, ať tě poznám.

Karibská kráska: Dohodnuto.

Pardál: Na shledanou ve Lhase.

*Blankytem bílá oblaka plují,
Norbulinkašťastným veselím bují*

*podivný neklid srdce mi svírá,
když rozhlížím se po davu.*

*Deset let uteklo jako voda,
já znovu v Tibetu, u srdce bodá.*

*Jsem jak pták, co z klece zatouží
se svou milou na nebi zakrouží.*

*Ne, ona ne!
Proč? Proč? Proč?*

*Moje žena?
Odhalila snad mé tajemství?*

*Četla mou historii chatu?
Nebo mě sleduje pomocí GPS?*

*Instalovala mi do mobilu
sledovací software?*

Musím zjistit, co zamýšlí.

*Ahoj! Jak se máš?
- Skvěle. Jsi v Novém Dillí?*

*Ano. A kde jsi ty?
Zdá se, že tam máš veselo.*

*Jsem na večírku.
- Fajn, bav se. Volám jen krátce.*

*Musím běžet na schůzku. Pa!
- Pa!*

*Jistě mě sleduje.
- Mark mi z cest nikdy nevolá.*

*Musím se mobilu zbavit.
- Jeho hlas zněl podivně.*

Musím odsud rychle zmizet.

- Skrývá snad něco?

S Karibskou kráskou sejdu se pak.

- Zavolám azjistím, co se děje.

*Vypnul si telefon,
to mi dělá starosti.*

*Chodíme po cestách nejbliže slunci,
kde bílá oblaka nad Kailásem plují.*

*Žlutými květy mochny kvetepláň,
na svaté cestě ve slunci kráčíme dál.*

Promiňte, pane, pomůžete mi?

- Samozřejmě.

*Najděte dívku jménem Karibská
kráska u brány paláce Norbulingka*

*a řekněte jí, že Divoký pardál
americký na ni čeká tady.*

Má plavé vlasy a červený slunečník.

- Dobře.

Děkuji.

- To není v Tibetu zvykem.

Kdo nám tu vytvořil tuhle nádheru?

Kdo nám tu zanechal tuhle dálavu?

*Je to vysněná
vysněná zem posvátná,*

*je to věčná
věčná záhada.*

*Už z dále slyšel jsem váš zpěv
na tvářích teď vidím zářit úsměv.*

*Přicházíte sem snad jako já
hledat nebe, co modří oplývá?*

*Z dalekých horpřicházíme,
do svatého Džókhanguputujeme.*

*Co tři kroky klaníme sek zemi,
před Buddhu předstoupíme očištění.*

*Vaše zbožnost je úchvatná,
nechtě váš život jen štěstí prolíná.*

*To neza sebe prosíme,
ale za všechny v podnebesí,*

za tebe i za něj.

*To je opět Jane,
zdá se, že ví vše.*

*Tady není, kde se schovat.
Neprozradte mě.*

*Kde je?
- On... právě odešel.*

*Nebude daleko, hádám,
zůstaň a počkej tu na něj.*

*Vládne tu klid a tajemství,
ve vzduchu cítím radost a štěstí.*

*Nevinné úsměvy na tvářích,
je to jako návrat do dětství.*

*Přicházíš sem prvně?
Mnozí odsud už nechtějí odejít.*

*Osvobodí se od svých starostí,
osvobodí se jdou za štěstím.*

*Lhasa mi vlastně není cizí,
potkala jsem tu svou lásku kdysi.*

*Cizinci se zamilují ve Lhasu,
to musí být krásný příběh.*

Jednoho večera za sněhové vánice,

setkali jsme se v domku pastevce.

*Srdce mi rozbušil divoce,
tehdy za sněhové vánice.*

*Najednou rozzářil se svět,
dech se mi jak vločka chvěl.*

*Stál tam, impozantní,
cizí, přitomtak blízký.*

*Zahřál mě celičkou svým svitem,
věděla jsem, že on je tím princem.*

*Tolik dnů osamělého čekání,
Bože, a tady ho konečně potkám.*

*Musela jsem překonat tisíce mil,
abych našla, co mi osud připravil.*

*Ach, Jane, připlula jsi z nebe?
Proč mě jen Bůh nevaroval.*

*Ach Jane, čekáš tu snad na mě?
Vědět to, už dávno vyrazím.*

*Oči tvéplné něhy a jasu,
ve vánici spatřil jsem hvězdu.*

*Ústa tvá teplá a měkká,
k sladkému polibku mě tišeláká.*

*Štěstí přišlo tak náhle,
jako bych snila sen.*

*Boha bych se měla zeptat,
zda mi tuto lásku seslal.*

*Pojď, zakryjme si oči,
třikrát se dokola zatočíme,*

*pak obapaže natáhneme,
jestli se naše prsty setkají,*

To bude naše znamení.

*Ach, Jane, je Bůh romantik snad? Kéž
nenechá milence na holičkách.*

*To je setkání květu s kapkou rosy,
ať vás láska životem provází.*

*Naše láska je v krizi,
vytratila se pro samou práci.*

*Dnes je z něj chladný muž,
vřelého slůvka od něj neuslyším.*

*Za dlouhých teskných nocí
jen počítač dělá mi společnost.*

*Moc jste mi pomohli, díky.
Zřejmě se už nevrátí.*

Půjdu zpátky do Norbulingky.

*Proč to děláš?
- To je na dlouhé povídání.*

Bože! To jsi ty!

*To je jako blesk z čistého nebe.
- Osudu už neuniknu.*

*Copak to tu vyvádíte?
- My tomu taky nerozumíme.*

*Toho jsem se obávala nejvíc.
- Z toho se už nevykroutím.*

*Co budeme dělat?
Snad to není naše vina.*

*Co teď? Co počít?
To je trapné, tolik se stydím.*

*Tak ty máš večírek ve Lhase.
- Já jen...*

Obdivuji tě, jak jsi pohotová.

- Nech si sarkasmus, jsi stejný.

Mně Bůh odpustí, ale tobě?

- Stojí snad Bůh při tobě?

Netušil jsem, že bys byla schopná
mě i sledovat.

Já že tě sleduju???

- Nezapírej! Děláš to jen horší.

*Když už to prasklo,
lépe s pravdou ven, ať se ukáže.*

*Když už víš, že někoho mám,
rozhodnutí je na tobě.*

*Odpustíš mi,
nebo se rozejdeme?*

*Jeho slova mě děsí.
Z jakého důvodu vlastně přijel?*

*Nejradši bych si nafackoval,
za zradu lásky teď musíme pykat.*

*Už nic nechápu, nerozumím,
jak ale ven z té šlamastyky?*

*Desetileté lásky se člověk nevzdává,
musíme vážně s pravdou ven.*

To stačí Marku, přiznávám,
přišla jsem na schůzku s jiným.

Nehraj to na mě. Odhalila jsi mě.
A teď ještě to falešné doznání.

Chceš zachraňovat vztah bez důvěry.
Dost, už dost! Už toho mám po krk!

Ne! Mluvím pravdu!
- Nevěřím ti!

Děkuju, nech si ho.

- Poutníci nepotřebují deštník.

Bouře zkouší naši pravověrnost.
- Vy máte stejné červené paraple!

Je to rodinný poklad.
- Neváže se k němu taky příběh?

*Má žena byla krásná nebeštánka,
potkali jsme se za deštivého dne.*

*Ten deštník jsem dostal jako dar,
na důkaz naší věčné lásky.*

*Po svatbě se nám narodila dcera,
žili jsme sladký, blažený život.*

*Jednou se hory strašlivě otřásly,
zemětřesení zavalilo náš dům.*

*Chudinka dcera umřela ve spánku,
žena raněná lapala po dechu.*

*Spustil se liják a bouře veliká,
já vytáhl tenhle deštníkze sutin*

*a držel ho nad milou.
Čekali jsme na záchranu.*

*Tu jsme z dálky zaslechli pláč,
tři dívky volaly o pomoc.*

*Milá má ze sebe vypravila:
Můj konec se blíží,*

*dej deštník dětem,
ať se schovají.*

*Dívky se pod deštníkem dívaly,
jak mi žena v náručí umírá,*

*já hleděl na siroty,
tvář zalitou slzami.*

*Od té chvíle nás s děvčaty spojil
osud, zůstali jsme spolu dodnes.*

*Ty ses už neoženil?
Žiješ sám bez ženy?*

*Žena mě čeká na onom světě,
když na ni myslím, nejsem sám.*

*Vidím děvčata vyrůstat,
naše dny jsou plné radosti.*

*Chceme to snad příliš mnoho?
Moderní svět nám popletl hlavy?*

*Jak se z nás stali slepí sobci?
Oni jsou průzrační jak studánka.*

*Chybí nám něco na světě?
Máme modré nebe, sněžné hory,*

*Jsem tu já a jsi tu ty.
Chybí nám něco na světě?*

*Máme čas a máme lásku,
všeho je třeba si vážit.*

*Radostná prostota,
chamtivost štěstí nepřináší.*

*Každý květ a každé stéblo trávy
stává se zázrakem pro ty, kdo milují.*

*Stále se z nich radujeme.
Chybí nám snad něco na světě?*

*Marku, všechno je moje chyba.
Pojďme, začněme znovu, ano?*

*Ted' vidím, jak jsem zkažený.
Nedokážu se ti podívat do očí.*

*Ne, Marku, já taky...
- Šetři slov, nechci to slyšet.*

*Je naše láska nadobro pryč?
Kam se poděla láska?*

*Promiň, musím jí napsat,
říct jí, co se stalo, ať na mě nečeká.*

*Tak ty jsi Karibská kráska?
Tak ty jsi Divoký pardál?*

*Co se to s námi stalo?
My hlupci, proč jsme si lhali?*

*Já blázen nasadil si pouta.
Mé smysly zaslepila touha.*

*Sám jen s klávesnicí chladnou
hýčkal jsem si své mužské ego.*

*Ach dobo, kdy vše je možné,
vzdávám to úsilí bezmocné.*

*Všudy přítomný virtuální svět,
vždyť nemám ani kam utéct.*

*Není kam utéct, kde se skrýt.
Že já pánem světa jsem předstíral*

*přítomprázdnotu srdce zastíral.
Není kam utéct, kde se skrýt.*

*U cizích lidí jsem útěchu hledal,
v cizím světě mnou vítr zmítal.*

*Není kam utéct, kde se skrýt.
Neptej se, kdo jsem, já nevím sám.*

*Přátelé, musíme jít. Tašidelé.
- Děkujeme! Nezapomeneme.*

*Nastavil jsi mi zrcadlo,
prohlédl jsem.*

*Dokud člověk srdcemá,
slunce bude svítit dál.*

*Děkuji osudu, že jsem nahlédla,
co je skutečná láska.*

*Všechna prozření jsou příležitostí
k novému životu.*

*Otevřeme svá srdce,
nebudme dál otroky přeludů.*

*Proč dávat svou lásku
chladnému přístroji?*

*Tolik změn a nástrah všude,
hlavně neztraťte sami sebe.*

Co budeme dělat, Marku?
- Co kdyby o nás rozhodl Bůh?

Bůh?
- Pojdme si zahrát tu naši hru.

Jestli se naše prsty už nesetkají,
je to znamení, že láska je pryč,

pak půjdeme každý dál svou cestou,
posilněni tibetským křtem.

Pokud se setkají, jsme si souzeni,
začneme znovu, zestárneme spolu.

Souhlasíš?
- Souhlasím.

Jen ten, kdo nezištně miluje,
dojde v životě naplnění.

To, co nás může dovést dál,
není rozum, ale láska.

KONEC